

Amerika = Reise.

- 1 Naar farvning Istad ved Taget henger,
naar vinden valdig Sneen slænger
og fylder Hjökken og fylder Lo,
ved Mississippii jeg da gad bo. ::
- 2 Naar Loden tom og Kvæget bröler,
mens Maaren endnu i Lyden nöler,
paa Karges Winter jeg karmes da,
og ønsker mig Amerika. ::
- 3 Naar Ljaa og Rive jeg fört har længe,
paa nesten græslöde magre Enge,
da vil jeg ~~det~~ bort fra vor magre jord,
didken, hvor alt uden Gjödset groer. ::
- 4 Naar tidlig Frost mig til Agren kaldes,
og grønne Havre for Ljaen falder,
da vil jeg reise for fulde Seil,

didhen, hvor Fløsten slaar aldrig fejl. ;

5 Der vokser Græsset som Humleranker,
 og Minkerføder paa en dag man banker
 for Koen stor som en Elefant,
 hvor er vi alting der Elegant! ;

6 Der The og Kaffe og Melk og Rømme
 vil Kolonisterne oversvømme,
 der Flesk og Smede er dagligt Brød
 der rugges hver Mand: Lykens Skjød.

7 Kolombus: Verden maa vi ha frisket
 den Skjæbne Eden at have mistet,
 og er det saa, vil jeg brat derhen
 for Paradiset at faa igen. ;

8 Min Ven, saa hører jeg dig at sige,
 men heri er vi vi ganske lige,
 vi alle passe den samme Skov,
 vi alle hyldede den samme Tro. ;

9 Hver jordisk King haver tvende Sider,
 lidt en er sort, Skjönt den anden hvid er.

uend det du rose vil først omkring,
træk fra det gode de onde ting. ::

10 Et Eden anden Betydning harer
end blot et Forraad af jordens Gaver,
hvor ofte var ei en saa mæt og rig
i al sin Lykke ulykkelig. ::

11 Mon Sorgen ei kan opslaa sin Bolig,
mon Gravens Slummer er mere rolig
Glinsides bredden atlanterdæ.
Menst Norges Odelsmand der vil dø. ::

12 Nei Lynden, Sorgen, de Wæsenr onde
ei føre Krig blot mod Norges Bønder's
Reis Verden om, der er aaben nei,
naam saa det Sked, hvor du fandt dem. ::

13 Og hvem kan sværge for noget Rige,
at Lykken aldrig dets Børn skal svege?
Hvem kan forsikre, at Hunger ei
til Winland gode skal finde vei. ::

14 Thi selv i Lunde, hvis Egne flyde
af Melk og Glønning og Wine Søde,
Selv der blev stundom stig Trang for Brød,
at eget Foster en Moder nød. ::

15 Også nu den Gælde, paa hvem kan klage,
nei i for dens Skjyld vi plad forbage,
Saa lange Taaret har Skjind og Uld
Saa lange Lien af Bjørk er fuld. ::

16 Naar denne Splittet i Ovnen Luer,
og tatte Wægge jeg rundt mig skuer,
da ingen reise jeg raade til,
jeg gjør mit Klima saa varmt jeg vil.

17 Også sandt det er, her er liden Sommer,
thi det er længe; før Vaaren kommer,
men naar den kommer, den yndig er,
dens lange Saavn gjør den daabelt kjær. ::

18 Også sandt er det, man maa jorden plöie
med mindre fordelt og mere Moie
i Norges Dal end ved Beruar Flod,
men taber Kormænd vel derfor nød. ::

19

Mand kjender Karges, vor moders Skjikke,
 Hun sine Sønner forkjæler ikke,
 Hun føder sparsomt, men foder dog,
 gjør gavn for maden, er hendes Sprag. ::

20

O Skod de op ifra deres Grave
 de mænd, som Gaardene ryddet have,
 Saa Atten rømme fra dyrket Hjem,
 mon Synet vel vilde glæde dem? ::

21

Kei Fædres Sued vil jeg elske, ære,
 paa deres Tamper jeg mig vil nære,
 og naar jeg samlis med dem til Ro,
 hos deres Ben mine Ben vil bo. ::

22

Korsk Skaal for Klipper og Sne og Bakker,
 for Karges Sommer, lit kort min vakker,
 for hver som mødes med Stand og Skæd,
 fyldt El i Glaset og gjør Beskjed! ::